

LIEVE PAPA, LIEVE MAMA

Al 20 jaar mogen jullie jezelf een Papa en een Mama noemen. 20 jaar geleden werd ik geboren, jullie kleine meisje.

Ik weet dat jullie heel veel van mij houden, ik heb het alleen niet altijd kunnen voelen. Ik weet dat jullie heel graag goed voor mij hebben willen zorgen, maar ik weet nu dat jullie dat niet konden. Ik weet dat jullie alleen maar het beste voor mij wilden, maar helaas konden jullie mij dat niet geven. Bij jullie allebei was ik thuis, maar bij geen van jullie beide had ik een veilig thuis.

Hierdoor heb ik met jullie allebei een periode geen contact gehad. Eerst een jaar niet met Papa. Later meerdere maanden niet met Mama. Wat was ik boos. Ik was woedend. Over wat jullie mij hebben aangedaan, jullie kleine meisje. Maar ik was ook zo verdrietig. Omdat ik zo graag jullie liefde wilde. Het heeft me veel pijn gedaan, maar ook heel sterk gemaakt. Die woede heeft ervoor gezorgd dat ik eindelijk voor mezelf durfde te kiezen. Dat ik eindelijk mijn grens naar jullie kon stellen. Maar het brak ook mijn hart. Geen enkel kind wil denk ik diep van binnen het contact met zijn of haar ouders verbreken. Helaas was het voor mij op die momenten nodig. Toen ik eenmaal geen contact meer had met (één van) jullie, gaf dat mij heel veel rust.

En toch ben ik dankbaar. Ondanks alles. Ondanks dat ik dingen heb moeten meemaken die geen kind zou mogen meemaken. Dankbaar voor wat jullie mij wél hebben kunnen geven. Dankbaar voor de mensen om mij heen die nu wél voor mij kunnen en willen zorgen. Dankbaar dat jullie – mijn Papa en Mama – er nog zijn. Dankbaar dat ik ben wie ik ben.

Wat de toekomst gaat brengen weet ik niet. De relatie met jullie blijft zoeken. Ik denk niet dat dat ooit makkelijk wordt. Maar ik weet dat jullie heel veel van mij houden. En ik hou ook heel veel van jullie. Jullie zijn en blijven mijn Papa en Mama. En ik ben en blijf jullie dochter, jullie kleine meisje.

Liefs, Elisabeth